

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 9.

Den 1. Februar. 1864. Priis: 6 Sk. pr. Kxp.

Tale af Ældste Orson Hyde,

afholdt i Tabernaklet, Store Saltsofad, den 25de Januar 1863.

(Fra „Journal of Discourses.“)

Uagtet Virkningerne af det daarlige Veir, ophører Tidens Hjul dog ikke at dreie sig og bringe nogle Faa'til at møde sammen om Formiddagen paa den første Dag i Ugen for at tilbede Herrerne og Hærskarernes Herre.

Jeg føler mig taknemmelig for den Leilighed, der er givet mig, mine Brødre og Søstre, en kort Tid at kunne tale til Eder. Hverken Veiret eller Nationernes Kraft og Styrke kan standse eller tilintetgjøre Jehovas Hensigter. Vi leve, som I alle vide, i en meget vigtig Tid for Verden. Jeg vil her tillade mig at bemærke, at jeg fornødig havde Leilighed til at gøre nogle Spørgsmaal om Stabrens Hensigter i de Dage, i hvilke vi leve; jeg stødte netop paa dette Punkt i en Samtale, jeg havde med visse Personer. Det vilde være umuligt at opregne alle de Hensigter, Herren har ifinde at udføre nu, men det er tilstrækkeligt at sige, at det er meget tilfredsstillende for den Op-

rigtige og Retfærdige, at vi kjende noget til disse Hensigter, og den Kjendsgjerning, at vi ere kaldede til at være behjælpelige med at udføre hans Hensigter, er en saa stor Gave for os, at kun Faa kunne jatte den. Vi have Leilighed til af og til at forsanke os her og paa andre Steder for at blive belærte om Herrens Handlemaade i den udtrykkelige Hensigt at blive bekendte med de Beslutninger, der bleve vedtagne i Ewigheden, og som skulde udføres i denne Uddeling, som kaldes Tidernes Fyldes Huusholdning; dette steer kun for at vi desbedre kunde være forberedte paa hvorledes vi skulde hjælpe vor Herre og Mester med Udførelsen af Guds Hensigter og ogsaa for at vi kunde være forberedte paa Begivenhederne, naar de komme.

For kort Tid siden var der en Herre, der spurgte mig om jeg var mig fuldkommen bevidst, at dette var Guds Værk, „thi,“ sagde han, „hvis De er, vil jeg af et oprigtigt Hjerter antage de Lærdomme,

Eders Folk forkynde, som om de udsprang fra den Allerhøieste selv; ja, jeg vilde med Glæde hengive al jordist Rigdom og min gode Skilling i Livet og bøie mig i dyb Ydmyghed for Eders Troes Fordringer." Jeg svarede derpaa omtrent saaledes: Vi ere ikke satte til at domme hvormegen Overbeviisning et Menneſte skal have for at blive fordoimt af Gud fordi han forkaſtede Sandheden. Vi kunde gjerne onſte, at de Døde vilde opſtaa af deres Grave, at Bjergene omſtyrteſes, Dalene opphoieſes eller Floden ſtod ſtille paa Guds Tjeneres Befaling; vi kunde gjerne hengive os til Dnſter liig diſſe, alligevel, ſagde jeg, ſelv om De ſik ſaa mange Beviſer for Sandheden af dette Bærk, hvorledes vilde De da gjøre med denne Overbeviisning paa en kommende Dag, naar vi ſtulde fremſtilles for Gud og de Retſærdiges Mander være fuldkomne? Troer De, at De ſaa kan oplukke Deres Mund og ſige: „Herre! jeg kjendte Dig, at Du er en haard Mand, ſom hoſter der, Du ikke ſaaede, og ſamler der, Du ikke ſprebte; frygtende herfor gif jeg hen, og ſkulde dit Talent i Jorden; ſer, der haver Du, hvad dit er. Men hans Herre ſvarede og ſagde til ham: Du onde og lade Tjener! Du vidſte, at jeg hoſter der, jeg ikke ſaaede, og ſamler der, jeg ikke ſprebte; derfor burde det Dig at have overantvordet Begjælerne mine Penge, og naar jeg kom, da havde jeg ſaaet Mit igjen med Rente. Tager derfor det Talent fra ham, og giver det til den, ſom haver to Talenter. Thi Hver, ſom haver, ham ſkal gives, og han ſkal have til Overflod; men hvo, ſom ikke haver, ham ſkal endog fratages det, han haver. Og kaſter den udgytge Tjener ud i det yderſte Mørke; der ſkal være Graad og Tænders Gnidsel." Eller vil De være ligefom Manden, der kom ind i Bryllupsſalen og havde ikke Bryllupsklæderne paa, og til

hvem der blev ſagt: „Ven! hvorledes er Du kommen hid ind?" Hvad havde han at ſige til ſin Undſkyldning? Intet, thi han forblev taus. Huſt paa, ſagde jeg endvidere, at det er al Jordens Dommer, ſom uddeler Beviſer paa ſin guddommelige Mellemkomſt, ikke efter menneſkelige Traditioner, men i Overeensſtemmelse med den Wiſdom, ſom den Ewige beſidder; thi Herren kjender hvert Menneſtes Hjerte og veed grant hvormegent der udfordres for at tilfredsſtille Fornuſten og gjennemtrænge Sjælen paa ethvert Individ. Det er Himmelens Ret at vide og gjøre dette, og den Almægtige vil ikke domme efter vore Dnſter, men han vil domme efter den Overbeviisning, det behagede ham at give hvert Menneſte.

Nogle ſaa Bemærkninger herom, mine Brødre og Søſtre, troer jeg ikke vare paa urette Sted nu. Jeg har betragtet Forſynets Styrelſe med dette Folk fra dets Begyndelſe i 1830 og jeg har ogſaa lagt Mærke til den Fordom, de, ſom ikke ville annamme Evangeliet, nære mod os. Den Mening, at de Hellige gjorde noget Galt eller meget Forſtræffeligt, har altid exiſteret i Verden, men hvad have vi gjort indtil denne Stund? Svaret lyder: De Sidſte-Dages Hellige have aldrig gjort Noget, for hvilket vi kunne anklage dem. De, ſom ikke kjende os, have troet ondt om os, men den Fremgangsmaade, vi nu bruge, har altid krybſet de onde Planer og Henſigter, man har havt med os. Det er tydeligt, at vore Fjender atter nu have Ondt iſinde mod os, og de have derfor tænkt, det er beſt at overtænke Banſtelighederne og bortſjerne de Farer, der ere forbundne med vort Forſøg paa at ſkade de Hellige, førend vi gaae tilbærks imod dem. Denne Følelſe har gjort og gjør ſig gjeldende nu, ſaavidt mit Kjendſkab til Verden ſtrækker ſig i Forbindelſe med dette Folks Fremgang og de Begi-

venheder, der nu finde Sted. Mægtige Storme have brudt løs over os og forarsaget, at vi maatte forlade det Land, i hvilket vi havde dannet os vort Hjem; dette skee ikke fordi vi havde forbrudt os, men fordi de Ugubelige vare dumme nok til at troe, at vi vare isærd med at handle overordentligt taabeligt og galt.

Verden er nu atter imod os; denne Verdens Wiisdom har jo altid stridt imod Guds Retfærdighed. Da dette Bærf paa-begyndtes, vare de, der udsendtes for at prædike Evangeliet, ulærde og ubevandrede i Verden. Det var simple Mænd, som bleve sendte ud i Verden med det simple og ligefremme Budskab: Omvendt eder, thi Jehovas Hjemføgelses Time stunder til, omvendt eder og annammer Evangeliet! Der udfordredes ikke megen Wiisdom eller Lærdom for at proclamere dette, thi det var et simpelt, men tydeligt Budskab. Dersom et Huus brænder s. G. og det skal anmeldes paa det Sted, hvor Hjælpenidlerne til at standse Branden findes, kan en ulærd Mand ligesaa godt give Underretning derom som en lærd kan; det er kun simpelthen at fortælle, at Bedkommendes Huus brænder, og Enhver vil kunne forstaae dette. Den simple Forkyndelse af Evangeliet er akkurat ligesaa let at forstaae. Dersom det derimod var en diplomatisk Underhandling, der skulde føres, vilde der udfordres hele Sprogets Skjønhed for at den kunde gjøre Lykke, men Evangeliets Forkyndelse udfordrede ikke denne Lærdom; det var simpelthen at kalde Folket til Omvendelse og underrette det om, at Jehovas tugtende Haand var udbrakt for at straffe Nationerne. Vi gik ud og forkyndte dette Budskab overalt i de Forenede Stater, ikke alene een Gang, men to eller tre Gange, ja vi prædikede den ganske Dag og tilsidst sit vi saa mange Hjender, at de dreve os udenfor den civiliserede Verdens Grændser, og hvor strække-

ig var Proven ikke! Den var dog ikke mindre for dem, der udsæde det Onde mod os, endstjøndt det var af Naade Jehova tillod de Ugubelige at drive os ud eller bevirkede, at vi maatte tye til disse Bjergegne. Himmelen forudsaae Faren, men vi vidste det ikke; vor himmelske Fader kjendte Aft og det var nok. Var Forsnyets Haand ikke udbrakt over os? Handlede Herren ikke naadigt mod os og har han ikke gjort det altid?

Da de Hellige undkom fra Misfouri og derefter fra Illinois; da vi vandrede over Sletterne og for en Stund fandt Ly i et Indianerland, og da vi udrustede fem hundrede af vore dygtigste Mænd, som skulde forlade Hustruer og Børn ubeskyttede i et fremmed af Indianere beboet Land, for at drage i Krig og beskytte det Land, hvis Befolkning havde tilladt, at vi bleve bortdrevne fra vort Hjem til dette Sted, paa hvilket vi nu boe, var der da, spørger jeg, ikke et hjærligt Forsyn, som vaagede over og beskyttede baade dem, der drog bort, og dem, der bleve tilbage? Jo, der var. Vi kom ind i disse Dale, beskyttede af vor himmelske Fader. Vi kom hertil med nogle elendige og daarlige Bogne og Trædyr, thi det er eder beskændt, at de, der toge vore Eiendomme i Besiddelse, toge den Pris for at levere dem tilbage, som de syntes var passende eller dem til Fordeel; naar de havde en gammel, daarlig Vogn, overlod de os den i den Tanke, at den vilde holde til vi kom ud i Ørkenen, og det var langt nok for os, meente de.

Paa denne Maade kom vi til disse Dale og maatte leve her indtil vi kunde vente at erholde nogle af Jordens Frembringelser. Enhver kan let begribe hvorledes vi havde det, thi det var endnu uvisst, om Jorden, der ikke før var dyrket eller prøvet, kunde afgive en Skjeppe Hvede eller Kartofler, men Himmelen velsignede

vort Arbejde og Forsynet smilte af vore Bestræbelser og vor Moie og vi drev det saavidt, at vi fik Landet til at afgive det Fornødne til vort Ophold, og nu ere vore Kornlofter i god Stand og næsten fulde af Sæd. Dersom Guds Bredde havde været optændt mod os saaledes som Menneskenes var mod dette Folk, hvor vilde vi saa have været idag? Udelagde! Da vilde der ikke have været noget af os tilbage og vor Stjebne vilde være bleven nedstreven paa Historiens Blade og overleveret Efterlægten med Bandyserens Braad stikkende i dem. Men Himmelen's Bredde var ikke over os; det var kun Menneskets. Kunne I stjelne mellem Menneskets og Herrens Bredde? Dersom vore Fjender havde været forenede med Gud eller han med dem mod os, vilde vi have været tilintetgjorte for længe siden. Men heraf lære vi, at Verden og den Almægtige handle ikke eens. De vare aldrig enige og ville heller aldrig blive det, og derfor tør jeg med Sikkerhed sige, at de Hellige skulle leve og regjere, naar de Ugudelige forsvinde og døe; naar de Onde ere i Jammer og Nød, vil dette Folk trives under Gud vor evige Faders Velsignelser.

Skjøndt Mindet om disse Begivenheder nu er hendødt hos Nogle, lever det dog og er optegnet i Historien; skjøndt tause, tale de dog til Mennesket i et kraftigt Sprog, men Verden veed ikke, at de have saamegen Indsydhelse paa dens Stjebnes Afgjorelse. Liig andre af Jehovas Frembringelser bevæge de utallige Planeter sig rundt om deres Midtpunkt; de bevæge sig i Herlighed, skjøndt i Tausshed; I kunne see, men ikke høre dem; de op-høre ikke at bevæge sig; den Hastighed, med hvilken de fare afsted, er altid den samme, og dog, skjøndt de bevæge sig tause og uden Larm, tale de et saa mægtigt Sprog, at det ikke kan misforstaaes, og i Tordenen lader den Almægtige sin

Røst høre. Med Rette kunde et Individ, som ikke betragter disse Skaberens herlige Værker, sige: O, var jeg blot sikker paa, at disse ere den Almægtiges Frembringelser, vilde jeg tilbede ham bestandig! Du har tydeligere Beviser end noget Menneske kan anføre, naar Du seer, at den Almægtige er til og at han regjerer i Himlene oventil, vi see hvert Dieblis, hver Time, Dag ud og Dag ind at de regjeres ved Love, hvilket gjør det begribeligt for Alle, at Herren er Gud, at disse herlige Værker ere dannede af ham, at han styrer og regjerer dem og endelig, at han betragter alle sine Hænders Gjerninger med et upartist Øie.

Enhver, som har fulgt de Sidste-Dages Helliges Historie og har seet hvorledes Herrens Varetægt har været over dem, maa ogsaa kunne see, at Herrens Mellemkomst er saa tydelig lagt for Dagen, at den ikke kan benegtes. Jeg troer, at disse ere de klareste Beviser, jeg for Dieblisset er istand til at kunne anføre. Enhver, som betragter disse Ting og over-tænker dem, vil let indsee, at disse ere klare og tydelige Beviser paa det Guddommelige i vor Religion. Hvor findes der nogen andet Folk, over hvilket Himmelen's Velsignelser har været udgydt i saa rigeligt Maal som over de Sidste-Dages Hellige? Hvorfor fører Verden Krig mod os? Fordi vi ere ikke liig den. Dersom vi vilde oprette et halvt hundrede Drikkehuse, Spillehuse og Huse, i hvilke Utugt kunde bedrives, saa vilde det ikke falde vanskeligt at blive optaget i Unionen; saa vilde man med Glæde erklære vort Land for en Stat; men fordi vi ikke agte at handle saaledes, herster der en stor Frygt for, at vi agte at gjøre noget Skræffeligt. Jeg kan sige Oder, at vi agte ikke at gjøre Noget, som kan forbause eller gjøre Effect, men dersom vi ere trofaste og holde os ubesmittede fra Verden,

vil vor Gud forbause Nationerne; han vil gjøre Noget, som baade vil være forunderligt og mægtigt, og det skal blive de Ugudeliges Skræk; han vil vise baade denne Nation og ogsaa andre Nationer, som have løftet deres Hænder mod hans Salvede, at de i Fremtiden ville ophøre at være et Folk. Han har allerede paa-begyndt denne hans store Omvæltning af Tingenes Tilstand, men jeg kan gjerne sige, det er kun Begyndelsen han er ved — det er Bogstaverne, senere kommer han til Ord og Sætninger. Da jeg gik i Skole, læste vi i Websters ABC, og naar vi vare komne et Stykke fremad, pleiede vi at sige, at nu begyndte vi at tage fat paa Sætningerne; saaledes er det med Herren, han vil Tid efter anden fride fremad og tugte flere og flere Nationer haardere og haardere, og Menneſkets Forbauselse skal stige; det vil i Sandhed blive en Prøvelsestid.

Belærelse kjender ingen Grændser; jeg vover at sige, at den Lærdeste i Verden er langt slittigere, naar han naaer op

til den høiere Branche end da han strag begyndte at undersøge og studere, thi han opdager da Mangt og Meget, som han kan lære, hvilket han ikke strag tænkte paa, og saaledes er det med Jehovas Gjerninger; der er altid een eller anden Maade, paa hvilken Herren kan vise sin Magt og Godhed, som stedse stiger.

Brødre og Søstre! Jeg føler ikke til at opholde Eder længere idag, da det er saa toldt her, men jeg kan sige, jeg er glad over at have havt Leilighed til at møde sammen med Eder, og jeg føler til at nedbede Himmels Betsignelse over Eder og alle Hellige; dette er mit Ønske. Maatte vi blot kunne leve saaledes, at vi kunne staae rene og ubesmittede paa Jesu Christi Tilkommelses Dag, saa ville vi deri have Løn nok for alle vore Lidelser og for alle vore Bestræbelser for Guds Riges Fremme.

At dette maa blive Tilfældet med os, er min oprigtige og ydmyge Bøn i Jesu Navn. Amen.

Mandelige Gaver.

(Fra „Millennial Star.“)

Der er et naturligt og roesværdigt Begjær næsten hos alle dem, der have annammet Jesu Christi Evangelium, efter at komme i Besiddelse af de aandelige Gaver, som ere forjættede den ydmyge og lydige Troende. Naar et saadant Ønske fremkommer af rene Bevæggrunde og af et uegennyttigt Begjær om at forherlige Gud og fremme hans Riges Interesser, er det ikke alene ganske rigtigt at trage efter saadanne Naadegaver, men det er endog behageligt for Gud, og det er af-

gjort, at saafremt de søges oprigtigt, ville de tilflyde den Sogende. Dette Begjær kan dog, ligesom alle de andre, Gud har nedlagt i os, blive misbrugt og eftertragtet i Utide. Dersom disse Gaver blive eftertragtede for at tilfredsstille Nysgjerrigheden eller Forsængeligheden, ansføres den Sogende ikke af ædle Bevæggrunde og erholder derfor sjældent hvad han søger; skulde hans Ønske tilfældigvis opfyldes, bliver det ham snarere til Forbandelse end Betsignelse. Han bliver da

gerne indbildst og af stor Vigtighed i sine egne Dine, indtil han falder i Snaren, enten ved at han troer, han ikke bliver tilstrækkelig æret eller agtet af sine Brødre, eller da han troer sig saa særdeles velsignet af Herren, mener han, at det er ikke nødvendigt for ham at være saa aarvaagen som hans mindre begavede Medbrødre, og bliver da overvunden af Satan, som leder ham i Fristelse, og dersom han ikke bliver ledet til at fornægte Treen og apostasere, hvilket ofte er Tilfældet, bliver han fristet til at udøve Handlinger, der plage hans Samvittighed hele Livet igjennem og blive en Skamplet paa hans forhen gode Rygte. Det er ingen Tvivl underkastet, at Enhver, der vilde prøve paa at komme i Besiddelse af de aandelige Gaver og Kræfter af Egennytte, liig Simon Troldkarl, der vilde affjobe Apostlene Herrens Aands Gave og Kræfter, vilde blive udleet og foragtet. Hvis Menneskene kunde see og forstaae deres Hjerters Hemmelighed, saaledes som Herren kan, frygte vi for, at Mange vilde forbauses over, at de havde drukket mere eller mindre af denne Aand. Det er saa tilfredsstillende for den menneskelige Naturs Forsængelighed at vide sig i Besiddelse af Mere end vore Medskabninger, og det Behagelige, som Bevidstheden om denne Kundskab frembringer, forøges i Forhold til den Værd, Andre tillægge den.

Uden vi ere særdeles aarvaagne, vil denne Tøselse snart snige sig ind i vore Hjerter og anspore os til at søge efter Beviser for Sandheden og Aandens Tilhændegivelser. Vi lære af Pauli 1ste Brev til Corinthierne: „at Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt,“ ikke for at tilfredsstillende Nysgjerrigheden eller Smagen for det Forbausende, men til Menneskets egen personlige Gavn, Belærelse og Fremgang i det aandelige Liv. Naar dette er Bevæggrunden til at

man trakter efter Aandens Gaver og de blive søgte paa en ydmyg og en for Herren antagelig Maade, saa vil han ogsaa naadigt tilbele den Søgende Aanden, som han har forjættet, og da bliver Bedkommende istand til at staae frimodigt frem og aflægge et kraftigt Vidnesbyrd om deres personlige Kjendskab til Evangeliets frelsende Sandheder. Men vi have hverken nogen Beretning om, at Herren nogen sinde skjænkede Aanden, ei heller have vi nogen Grund til at antage, at han nogen sinde vil skjænke den til noget Menneske eller lade Engle betjene ham eller aabne Eviighedens Syner for hans Blik for blot at sætte ham istand til at hæve sig i sine Medskabningers Dine eller for derved at bevise, at han staaer langt over dem i Hellighed og Viisdom.

Mange have været meget utilfredse og friste over Herrens Handlemaade med dem, fordi de ikke have besiddet saamange eller saa glimrende Gaver, som nogle af de Brødre have havt, med hvilke de vare bekendte; medens de have lyttet til deres Brødres kraftige Vidnesbyrd, have de næsten sølt sig friste til at troe, at de ikke selv besad nogen Kundskab eller Visshed om Sandheden af det Sidste-Dages store Værk og at de ikke havde nogen Ret til at bære Vidnesbyrd om den — endssjøndt de have sølt en varm Iver i deres Hjerter for at aflægge et saadant — fordi de ikke besad de samme udmærkede Gaver, som andre af deres Brødre vare i Besiddelse af. Saadanne Individuer forglemme, at Apostlene underrette os om, at Gud meddeler Aandens Gaver til ethvert Menneske, efter som han vil; det, som kan tjene til Belsignelse for et Menneske, seer Gud i sin Viisdom vilde staae et andet, og naar de ere ydmyge og trosfaste, giver han dem saadanne Belsignelser, som netop ere passende til at fremme deres Lykke her paa Jorden og skjenke dem Dødslykke i det

Aftkommende Liv. Det er ikke altid de trofasteste og nyttigste Mænd, som nyde de største af Herrens Aands Tilkjendegivelser og de uomstøbeligste Beviser paa hans Tilværelse og Magt; tvertimod, vi finde mange Exempler i Historien paa, at baade de af Guds Folk i ældre og nyere Tider, der havde den største Kundskab og vare begunstige med de fleste Velsignelser, vare meest hensaldne til ikke at handle, som de burde have gjort, og overtraadte Guds Befalinger i høiere Grad end deres tilskyndende mindre begunstige Brødre, thi deres Brøde og Overtrædelse saavel som deres Dom blev forstørret betydelig derved, at de vare i Besiddelse af større Lys og Kundskab end de fleste Andre.

Der gives mange Sandheder, som vi godt kjende og hvis Mening vi hver for sig godt forstaae, men dog ere vi ikke istand til at forklare dem saa tydeligt, at Andre kunne fatte dem; men vi kunne alligevel være ligesaa forvisse om Sandheden deraf, som den Mand er, der er istand til at kunne forklare Aarsagen til de Virkninger, man kan see for sine Øine. Saaledes er det med Evangeliet, endstjøndt det er ganske rigtigt, at vi skulle være rene til at forsvare os med Sagtnodighed og Uresnigt for Enhver, som begjærer Regnskab af os om det Haab, som er i os, kunne vi alligevel være aldeles forvisse om de store Sandheder, som ere aabenbarede til Frelse for Menneskestægten, og dog kunne vi ikke være istand til at forklare for Andre saaledes, at det kan tilfredsstille deres Videbegjærighed om naar og hvorledes vi erholdt denne vor Kundskab. Men ved at have en bestandig spændt Opmærksomhed henvendt paa Herrens Aands Tilhviisten og Belærelse, ville alle Mennesker tilsidst blive ledte til at see Sandhedens Lys og ville erholde den største Visshed om de Ting, der hører Gud

og hans Rige til, og de ville da blive istand til selv at kunne vidne derom med den største Overthyding om, at de ere sande. Det vigtigste Spørgsmaal er: Besidde vi nogen Kundskab om Sandheden af Saliggjorelsens Principer, saaledes som de bleve aabenbarede ved Propeten Joseph Smith? Hvis vi have nogen Visshed herom, saa er det af mindre Vigtighed, hvorledes vi erholdt denne Kundskab, enten det skete ved Engles Betjening, ved at Himlene bleve aabnede for vort Blik, ved Herrens Røst, ved den sagte og hemmelige Tilhviisten af hans Aand i vort Indre eller vi overbevistes om disse Principers Sandhed ved Fornuften. Naar vi ere i Besiddelse af en Forvisning om det Rette og Sande i de aabenbarede Lærdomme, er det ikke alene vor Ret, men endog en Pligt, der er os paalagt, at gaae fremad og bære Vidnesbyrd om de frelsende Sandheder, med hvilke vi ere blevne bekendte, naarsomhelst vi see der tilbyder sig en Leilighed for os at tale derom. Nogle have den feilagtige Idee, at for at komme til Kundskab om nogle af Evangeliets Sandheder, maae de blive aabenbarede for dem paa en særdeles forunderlig og overnaturlig Maade, og dersom de ikke erholde dem paa den Viis, de have tænkt sig, begynder Satan at faae dem til at troe, at de aldeles ikke besidde noget Lys i Sagen. Dersom vi allerede ere overbeviste om en eller anden Sandhed — dersom vor Fornuft og Demmekraft eengang er bleven tilfredsstillet angaaende den — vilde det ikke alene være aldeles unødvendigt for Herren at give os nogen ny Aabenbaring om den samme Sandhed, men det vilde ogsaa være usorluftigt og usorvarligt af os at forvente en saadan ny Meddelelse, og vi kunde ikke bede om nogen saadan Overflodighed, hvis vi endog kun besad en mindre Grad af Tro. For at oplyse Sagen endmere,

ville vi fremsætte følgende Spørgsmaal: Vilde Den ikke blive betragtet som en Galning eller idetmindste som ufornuftig, der vilde bede Herren om at give ham en Aabenbaring eller sende en Engel til ham for at lade ham vide, at to og to udgjør fire? Sæt nu, at Herren virkelig efterkom hans Opfordring, vilde han (Tvivleren) da bedre kunde tro derpaa eller være istand til at fatte det hurtigere end forhen? Dette vil Enhver kunne indsee er ikke mere ufornuftigt end at bede Herren give os en ny og fortsat Aabenbaring til Beviis paa Sandheden af det, hvoraf hele vort Sind allerede er overtydet om. Herren har lært os i disse Dage, at „til Nogle gives det ved den Hellig-Aand at forstaae, at Jesus Christus er Guds Son og at han blev korsfæstet for Verdens Synder; til Andre gives det at troe paa deres Ord, paa det de igjen maatte erholde et evigt Liv, hvis de vedblive at være trofaste,“ og i gamle Dage sagde Jesus til Thomas: „Efterdi Du haver seet mig, haver Du troet; salige ere de, som ikke have seet, og dog troet.“

De, som ere hensalbdne til at være misfornoiede med det Antal Gaver eller den Deel af Aanden, som er bleven dem tildeel, burde lade deres Dine fæste sig paa den store Forskjel, der er paa den Stilling, i hvilken de selv befinde sig, og de Forhaabninger, de nære for Fremtiden, og da sammenligne dette med den Tilstand, i hvilken de mange Millioner af

deres Medskabninger bestude sig og betænke, at de ere aldeles uvidende om Saliggjorelsens herlige Principer, som bringe Fred, Glæde og Trost med dem og skænke saa lovende Udsigter for Fremtiden. Vi lære, at Troen er en Gave af Gud. Er det da en lille Gave, som man bør være utafsom for eller troe hensynslost om, naar den har været istand til, midt i det Mørke, den Uvidenhed, Bantro og Overtro, af hvilke vi omgives, at bevirke, at vi have kunnet seet og fattet Evangeliets Lys og Frihed, da disse Goder bleve fremsillede for os og som have bevirket Tro hos os og givet os Mod til at adlyde Sandheden, medens utallige Skarer af vore Medskabninger forkaste det? Nei. Den Egenstabs at kunne troe Guds Tjeneres Ord og være istand til at skjelne mellem Sandhed og Bilsfarelse og antage Sandheden, naar den fremstilles for os, er een af Guds Aands bedste og største Gaver, som Mennekstet kan opnaae, og Den, der vil vandre fremad ved den, stadig holdende den lyse Gnist ilive, vil snart erfare, at den tiltager og bliver en Flamme, som giver Fornuft og Kundskab og Lykke. Den, der handler saaledes, vil i rette Tid komme i Besiddelse af enhver Gave, det være sig af physisk eller aandelig Natur, som er nodvendig for hans Fremgang og Nytte i dette Liv og for hans tilkommende og evige Fuldkommengjorelse og Dphoielse i det andet Liv.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Vi optage efter „Millennial Star“ Følgende:

Troen. — Dens Nødvendighed.

Evangeliets Lærdomme og Grundsætninger, saaledes som de bleve lærte i Jesu og Apostlernes Dage, ere letfattelige for hver Hellig, der er ivrig i at opfylde sine Pligter og som søger at udføre den Ansvarlighed, der er ham paalagt; thi han vil gaae fremad, tagende det ene Skridt efter det andet; Princip efter Princip vil udfolde sig for hans Blit, og efter som hans Styrke tiltager ved hans stadig vøgende Kundskab, bliver han istand til at overvinde og seire mere og mere over Mørkets Aander, og efterhaanden som Satans Magt formindstes, vil Guds Aand oplyse hans Sti klarere og klarere. Det er alene ved Herrens Aands Virkninger paa vort Indre og ved at lytte til dens herlige Forjættelser, vi blive istand til at modstaae det Onde og ved den bliver det Onse om at handle ret, som vi Alle besidde, gjort til Virkelighed, ved hvis Udførelse vi prise os selv lykkelige over at være komne ind under Evangeliets Naade, og jo længere vi leve og nyde dets Lys, stattere vi dette Naadens Budskab langt høiere end nogen jordist Lykke, vi kunne tænke paa. For at komme i Besiddelse af denne hellige og ædle Indflydelse, maa man antage og strengt overholde den Belærelse, Præstedommet maatte give, thi vor himmelske Fader har aldrig og vil heller aldrig skjænke de Ulydige den samme Fred og de samme Betsignelser, som han tildeler sine trofaste og lydige Børn.

Det er ligesaa let at skjelne mellem den trofaste og utroe Hellige, som det er at see Forskiel paa Dag og Nat, thi den Indflydelse, Enhver bringer med sig, er saasienshyllig og tydelig for den, der er oplyst af Guds Aand og Kraft, at Vedkommende end ikke behøver at tale for at blive kjendt. Den rene og ædle Aand gaaer fra Hjerter til Hjerter og den beslægtede Aands Tanker tilkjendegive sig hos Menneffene længe førend den første Hilsen er udtalt. Ansigtet, Diet, Tønen, hvori man taler, den Adfærd, man bruger — Alt viser, om Manden dyrker Gud eller ikke; hvor ugudelige de end ere, mellem hvilke han arbejder eller bevæger sig, saa ville de dog føle, at han bringer en god Aand og Indflydelse med sig, og skjøndt hans Manerer i nogle Tilfælde ikke synes forskjellige fra deres, af hvilke han omgives, saa kan dog den meest Fordærvede ikke andet end respectere de Egenskaber, han besidder, men som de dog ere utilbøielige til at annamme.

Guds Riges Fremadskriden er, idetmindste i denne Mission, ikke alene afhængig af Helsternes Nidkjærlighed og Reenhed, men den beroer ogsaa paa de Helliges Trofasthed, blandt hvilke de arbeide. Hvis Nogen, som bekjender sig at være en Sidstedags Hellig, vandrer saaledes, at det kan skade Kirkens gode Navn og Rygte og paa denne Naade staaer i Veien for at Andre kunne forene sig med Menigheden og derved giver Anledning for de Vantro til at troe de onde Rygter, der udspreedes om dette Værk, vil et saadant Mennekte for en stor Deel være ansvarlig for den Vantro.

de Individier, der kjende ham, udbiser; paa den anden Side kan den Trofastes gode Exempel formaae Andre til at antagme de Lærdomme, som de see give Lykke og Tilfredshed, og Alle ville da glæde sig tilsammen i Evighedernes Evighed. Nogle kunne maaffee troe, at deres Handlinger som enkelte Individier ikke have nogen Indflydelse paa Guds Riges Fremme, ei heller kan det, de udføre, forhindre at det vozer eller at dets Kraft tiltager; men saadanne Personer burde erindre, at hele Kirken bestaaer af forenede Individier og, at dersom een af disse er svag, taber Kirken en lille Kraft indtil den bliver afhuggen, der er raadden. Hverken enkelte Individiers eller hele Massers Handlinger kunne forhindre eller standse den Almægtiges Hensigter fra at gaae i Opfyldelse; alligevel vil Tilbøieligheden til eller Ønsket om at kunne gjøre det blive straffet af Herren, og det bør Enhver, som ønsker at blive frelst, at være overmaade forsigtig i ikke at være til Hinder for Værkets Fremme eller være Marsag til at de Hellige blive revsed. Medens ugudelige og egennyttige Mennesker forsøge paa at omstyrte Guds Værk ved Udspreddelsen af falske Nygter og stræbe at lokke de Hellige fra den sande Gudsdyrkelsesmaade ved at forelægge dem hvormange Prøver og Besværligheder, de ville komme til at gaae igjennem ved at vandre fremad paa den Wei, de have betraadt, og medens den Ugudelige med glødende Farver søger at afmale det klare Haab og de sjonne Dromme om jordist Lykke og Hæder, Guds Børn kunne opnaae ved at apostasere, stulde det være Enhvers Pligt, som har paa taget sig Christi Navn, at holde sig nær til Herren og søge at være i Besiddelse af hans Laud bestandig. Ved dens Lys vil Glæden blomstre midt iblandt al den Modstand, vi ere omgivne af, Lykken vil brænde klart paa Tristelsernes Aldsted, og Forjættelsens Sols klare Straaler ville trænge sig frem gjennem de mørke Skyer, som synligen hænge over vort Hoved.

Tro stulde være en Stjerne for enhver Hellig og lyse for ham midt imellem Mørke, Wildfarelse og Provølse. Dersom vi have Tillid til Jehova og til de af hans Ord, som han til forskjellige Tider haver ladet kundgjøre for Jordens Indbyggere ved sine Propheter og Apostler, behøve vi aldrig at frygte for hvad Enden paa hans Værk vil blive, ei heller tvivle paa vor Seir efter Kampen mod Synd og Ugudelighed. Der gives en vis Maade, paa hvilken vi kunne forsøge vor Tro og ubstrække den saavidt, at vi kunne faae Begreb om alle Lærdommene i Guds Evangelium. Den er simpelthen ved Lydighed til Guds Tjeneres Befalinger og til de Anmodninger, vi til forskjellige Tider faae af Præstedømmets forskjellige Medlemmer, som arbeide iblandt os. Vi have hørt, at der ere de, som ere for stolte og for vigtige til at kunne lytte til en Lærers Raad, men de troe, at de med Glæde ville adlyde hvad en Apostel eller en af de Halvfjerdsindstyve sagde. At afslaae at lytte til den Førstes Raad er ligesaa syndigt som ikke at rette sig efter den Sidstes, thi de udgjøre Begge et Led af Guds Præstedømme, og Læreren bør agtes ligesaa meget i den Plads, han indtager, som en af de Halvfjerdsindstyve i det Embede, han beklæder. Hvorfomhelst Tølelser af denne eller lignende Slags ere tilstede, bør de udryddes strax og i deres Sted stulde et Varns Bymyghed indtræde, saaledes som Frelseren og hans Apostler lærte, saa vil Tilliden til vor himelste Faber være i stadig Stigen. Ved fortsat Lydighed og Retfærdighed vil Troen voze; ved Bøn og Paakaldelse og ved strengt at holde sig Reenhedens og Dydens Principer efterrettelige

saavel som ved at benytte de Gaver eller Gæver, af hvilke man allerede er i Besiddelse, vil Lykken forøges, og med den Kraften til at modstaae Fristeren.

Vi kunne ikke forvente at gjøre Fremgang, hvis vi ikke stattere de Velsignelser, vi allerede nyde, ei heller kan Guds Aand formeres i os, naar vi ikke handle saaledes, at vor himmelske Fader kan smile med Velbehag paa os. Den Vidske, som ikke er ivrig i sine Pligters Udførelse, kan ikke forvente, at hans Trostaa skal voxe, og han arbejder meer eller mindre under Tvivlens og Morkets Indflydelse. Hvadsomhelst et saadant Menneſte udfører, mangler den Kraft og Indflydelse, som ellers vilde ledsage hans Ord og Handlinger, dersom han gjorde hvad han burde. Det samme som gjelder om Vidsken, gjelder naturligviis om Læreren; for at han kan være til Nytte og Gavn for de Hellige, maa han være reen og hellig, og han maa, ved sin stadige oprigtige Wandel vinde deres Tillid, Kjærlighed og Agtelse, iblandt hvilke han arbejder, og saa ville Sandheder, som i Begyndelsen syntes ubehagelige for dem, men som dog ere nødvendige for deres Fremvæxt i det Gode, blive modtagne med Glæde af dem, og de ville sætte dem i Udførelse, men saa maa Læreren heller ikke bruge sin Indflydelse til Yderligheder. Ingen oprigtig og trofast Herrens Tjener behøver at frygte for at miste de Helliges Kjærlighed og Agtelse, naar han frit og aabent lærer dem om Saliggjorelsens Principer; men Værdomme af denne Slags burde aldrig gives uden i en venlig og kjærlig Aand. Evangeliets Principer ere Fredens Grundvolde og de lede til Enighed, Glæde og Lykke, saalænge de efterleves.

Naar Guds Aand følger dem, bewirker den, at Krig, Pestilente og Elendighed forsvinder og giver Plads for den udødelige Sjæls klare Forhaabninger om en evig Fremtid og uendelig Fremgang. Dersom Noget fattes Tro paa Gud, burde han søge at faae den. Evangeliet vil lære ham hvorledes han skal komme i Besiddelse af den og han kan da besidde den under alle de i dette forsvindende Liv stedfindende Omstændelser, indtil den Dag bryder frem, da Døden ikke mere skal være, men Retfærdighed regjere ewindeligt og naar Guds Børn, rensede ved Fristelse og Prøvelse, skulle synge Lovsange for ham og færlige hans Navn for den Godhed, han har viist mod dem.

Vi benytte atter denne Leilighed til at formane de Hellige til forøget Ild og til Trofasthed i de Pagter, de have sluttet, paa det Herrens Brede og Tugtelse, som nu udgaaer over de Ugudelige — og som ville vedblive at gaae ud over dem indtil Ugudeligheden er bortseiet af Jordens Overflade — maae gaae dem forbi ligesom Plagerne ikke stædede de Forstefødte i Israael i Egypten. Nu er Tiden kommen da Guds Hellige skulle arbejde flittigt og trofast for at de kunne frigjøre sig fra Babylons Synder og Overtrædelser; ved Tro til ham og ved med Nidkjærhed at udføre de Raad, hans Tjenere maatte give, vil han velsigne Alle, som, med Diet fæstet paa hans Herlighed, søge at tjene ham. Den nærværende Tid fordrer, at Enhver skal være aarvaagen og bede, saa at deres egen Tro maa voxe, paa det Guds Propheter og Tjenere maatte være styrkede, og ydmyge Bønner for Zions Vel maatte opsendes for Naadens Throne og werde banhørte, saa at hendes Søner og Døtre maatte være beskyttede, hendes Staver styrkede og at hendes Interessers maatte være de forste, hver Hellig maatte tænke paa at udføre. Gud vil ikke lade vore

Bønner og Bøjninger upaaagtede, men han vil bestutte sit Folk midt under alle Farer og Prøvelser, naar Pestilente og Død raser, og i Fristelsens Time vil det nyde Fred og Glæde, idet de ere forvissede om, at Retfærdighed vil seire og at den Herre Jesus snart vil komme for at regjere Jorden, medens alle Nationer maae boie sig for hans Retfærdigheds- og Fredsregjering.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1839.

(Fortfat fra Side 127.)

Læren om de Dødes Opstandelse og den evige Dom bør prædiktes som et af Jesu Christi Evangeliums første Principer.

Læren om Udvælgelse. Paulus formaner os til at være siktre paa vor Kaldelse og Udvælgelse. Dette er den befælgende Magt, Paulus omtaler paa flere Steder (see Epheserne 1, 13 og 14.) „Udi ham ere ogsaa I, da I hørte Sandhedens Ord, Eders Saliggjorelses Evangelium, udi ham ere ogsaa I, der I troede, blevne befeglede med Forfættelsens hellige Mand, som er os Pant paa vor Arv, til Eieendommens Forløsning, hans Herlighed til Lov.“

Dette Princip bør læres og prædiktes paa passende Steder, thi Gud har ikke aabenbaret Noget for sin Tjener Joseph uden de Tolv ogsaa skulle vide det, ja endog den ringeste Hellige skal kjende dem, saasnart han er istand til det, thi den Dag skal komme, da Ingen behøver at spørge sin Nabo, om han kjender Herren, thi Alle skulle kjende ham, fra den Største til den Mindste. Hvorledes skal dette gaae til? Det skal udføres ved den befælgende Mand og ved den anden Troster, som er omtalt, der vil tilkjendegive sig ved Aabenbaring. Der findes to Trostere. Den ene er den Hellig-Mand, som blev givet paa Pinfestens Dag og som enhver

Hellig vil erholde efter at have troet, omvendt sig og er bleven døbt. Denne første Troster eller Hellig-Mand bevirker kun sund Fornuft hos dem, der besidde eller modtage den. Den oplyser Sindet, forsøger Forstanden mere og giver den Mand større Kundskab, der er en virkelig Efterkommer af Abraham, end en Hedning, skjøndt den maastee ikke viser saa megen Virkning paa Legemet; naar den Hellig-Mand falder paa en ægte Efterkommer af Abraham, er den rolig og alvorlig og hans hele Sjæl og Legeme opfyldes af Fornuftens rene Mand, medens Mandens Virkninger paa en Hedning bestaaer i at bortdrive det gamle Blod og gjøre ham til en ægte Efterkommer af Abraham. Det Mennefte, som ikke besidder noget af Abrahams Blod, maa ved den Hellig-Mand undergaae en ny Fødsel. I dette Tilfælde kan der vise sig en kraftigere Virkning paa Legemet, som bliver synlig for Diet, end paa en Israelit, som alligevel strax kan overgaae en Hedning, hvad reen Fornuft angaaer.

Den anden Troster kendes maastee af Nogle af denne Slægt. Efterat et Mennefte har faaet Tro paa Kristus, omvendt sig fra sine Synder og er bleven døbt til Syndernes Forladelse og faaet den Hellig-Mand ved Hænders Paaløggelse, hvilken er den første Troster, bør han ved-

blive at vise sig ydmyg for Gud og hun- gre og tørste efter Retfærdighed og efter- leve alle Guds Bud, saa vil Herren snart sige til ham: Min Søn, Du skal blive ophøiet osv. Naar Herren tilstrækkelig har ophøiet ham og seer, at han er bestemt paa at tjene sin Gud, vil Menneskets Kal- delse snart være vis, og han vil modtage den anden Trøster, som Herren har lovet de trofaste Hellige, som Johannes omtaler i sit Evangeliums 14de Capitel fra 12te til 27de Vers.

„Og jeg vil bede Faderen, og han skal give Eder en anden Talsmand, at han skal blive hos Eder evindeligen, den Sandheds Aand, hvilken Verden ikke kan annanne, thi den seer ham ikke, kjender ham ei heller; men I kjende ham; thi han bliver hos Eder, og skal være i Eder. Jeg vil ikke forlade Eder faderløse; jeg kommer til Eder. — — — Hvo, som ha- ver mine Befalinger, og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elstes af min Fader; og jeg skal elste ham og aabenbare mig for ham. — — — Om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elste ham, og vi skulle komme til ham, og tage Bolig hos ham.“

Hvem er den anden Trøster? Det er den Herre Jesus Kristus. Dette opklarer altsaa hele Sagen. Naar Mennesket saar denne Trøster, vil Jesus Kristus ledsage ham eller vise sig for ham Tid efter an- den, ja Faderen vil endog aabenbare sig for ham og de ville tage Bolig hos ham og Himmels Syner oplades for ham; Herren vil staae for ham Ansigt til An- sigt, og belære ham, paa det han maa saae en fuldkommen Kundskab om Him- meriges Riges Hemmeligheder. I denne Tilstand var det de gamle Hellige besandt sig, naar Himmels Syner bleve aab- nede for dem, s. Ex. Esaias, Ezekiel, Johannes paa Den Patmos, Paulus, da

han var henrykt i de tre Himle, og alle de Hellige som vare Medlemmer af de Førstefødtes Kirke.

Aabenbaringens Aand staaer i For- bindelse med disse Betsignelser. Et Men- neste kan have Gavn af at lægge Mærke til Aabenbaringens Aands første Tilskende- givelser; naar man s. Ex. nærer den funde Kundskab, som tilshyder Sindet, giver den maastee pludselige Ideer, som, naar man lægger Mærke dertil, maastee blive udforte den samme Dag eller i en nær Fremtid, det er, det, som blev frem- stillet for Sindet eller Tanken ved Guds Aand, vil gaae i Dpsyldelse; naar man saaledes har lært at kjende Guds Aand og fuldkommen forstaaer den, kan man erholde mere og mere af Aabenbaringens Principer, indtil man bliver fuldkommen- gjort ved Jesus Kristus.

En Evangelist er en Patriark, det er, den ældste Mand af Josephs Stamme eller af Abrahams Afkom. Hvorsomhelst Christi Kirke er oprettet paa Jorden, bør der være en Patriark til Nytte for de Hel- liges Afkom, ligesom Tilfældet var med Jacob, der gav sine patriarkalste Betsig- nelser til sine Sønner.

Tredagen den 28de havde jeg Forret- ninger af forskjellig Bestaenighed at ud- føre; jeg raadførte mig med og samtalede med Brødrene osv.

Lørdagen den 29de var jeg hjemme næsten hele Dagen.

Søndagen den 30te var jeg til For- samling hos Br. Bostier. Der var en meget stor Forsamling, for hvilken jeg bar Bidnedsbyrd om Sandhedens Værd og om at Mormons Bog var sand og ægte. Paa denne Dag ankom Esfer Morris Phelps, som havde reist 150 Mil til ligemed hendes Broder, John W. Clark, for at besøge sin Mand i Columbia Fængsel.

Mandagen den 1ste Juli 1839 til-

bragte jeg for Storstedelen med at raadføre mig med Brødrene. Paa denne Dag blev Retten sat, som skulde forhøre Parley P. Pratt og Brødrene, som vare sængslede i Boone County; men da man ikke kunde forhøre dem fordi der ikke fandtes tilstrækkelige Vidner (thi de Vidner, der vare i Brødrenes Faveur, vare blevne forviste fra Staten), blev Retten udsat til den 23de September.

Lirsdagen den 2den. Formiddagen tilbragte jeg paa Iowa Siden af Floden. Jeg begav mig ifølge med Brødrene Rigdon, H. Smith, Biskop Whitney, Knight og Andre til et Sted, som Biskop Knight nylig havde kjøbt og som han troede passende til at bygge en By paa, hvori jeg samtykkede og beordrede at Byens Navn skulde være Zarahemla. Om Eftermiddagen gik jeg med de Tolv og nogle af de Halvfjerdsindstyve, som skulde sendes paa Mission til Europa, til Forsamling.

Mødet aabnedes med Sang, og efter at have holdt Bøn og en anden Psalmes var affunget, velsignede Præsidenten to af de Tolv, som nylig vare blevne kaldte til dette Qvorum, nemlig Wilford Woodruff og George A. Smith, og een af de Halvfjerds ved Navn Theodore Turley; derefter blev Velsignelsen udtalt over dem, der vare ifærd med at drage ud paa Missioner for at forkynde Sandheden for Jordens Nationer.

Præsident Hyrum Smith talte derpaa til Forsamlingen, især henvendte han sine Ord til de Tolv og foreholdt dem Ansvarligheden af deres Mission og den Forsigtighed og Ydmyghed, de burde besidde, naar de fremskred for at tale; han paapegede Vigtigheden af deres Kald, hvilket de derfor ikke maatte lade haant om, men holde sig Præstedømmets Pligter strengt efterrettelige.

Derpaa talte jeg til dem og advarede dem mod Selvraadighed og Selvretsfærdighed, og formanede dem til ikke at stattere sig selv for høit; jeg berørte mange Emner, som vare beregnede paa at gjøre Alle lykkelige, som leve ydmygt for Herren, især formanede jeg Alle til at leve i Enighed og Kjærlighed til hinanden inbbyrdes under hvilket som helst Omstændigheder, man end maatte befinde sig. Min Tale var i Korthed som følger:

Lad Naade altid gjøre sig gjeldende hos Eder og vær villig til at tilgive Eders Medskabninger, saasnart I see Tegns paa Omvendelse hos Vedkommende; skulde vi endog tilgive vor Broder førend han ovenvender sig eller beder os om Overbærenhed med sig, vil vor himmelske Fader være ligesaa naadig mod os.

(Fortsættes.)

Ödets lek.

Med tankfull blick inunder nedskänkt panna
En främling sågs uppå sin vandring stanna,
Än i hans drag ej tiden mandom byggt,
Än sof en yngling i hans anlet' tryggt,

Och hvarje dröm uti hans framtids hägring
 Nu här fick annan färg och annan fägring;
 Hwärt lustflott han af lifswets fröjd uppfört
 Nu till hans fördel ödets lek förstört.
 Uti hans bild en gränslös ångest rädde,
 Den honom till ett heligt verk förmädde;
 Ett mål, som han igenom dimmor såg,
 Ett verk hwarunder pligt och ansvar låg.
 Ifrån den wäg, han gick han stulle wita
 Då gå tillbaks, men dock framåt tillita
 Och fatta nyckelen til lyckans dörr,
 Som alltid han obrullig ansett förr;
 Den ädla bragd, han förr så grymt föraktat,
 War den han nu i större djup betraktat:
 Ett folk han såg i endragt, sympathi,
 Och såg ett land, der de församlas i;
 Ett ljus han såg, en glädje bland de fromma,
 Der hvarje ålder war en nyfödd blomma,
 Der warma böner emot högre loft
 Uppstego, ångande som blomsterdoft.
 Ett dop de egde, grundadt på det bästa,
 En Gud, till hwem de hoppets antar fästa,
 För hwem de sig i andakt böjde ned,
 Hwarpå till följd ej någon brister led.
 En tro med titel: „Sanningens-Gudalära“ —
 Hwärt företag war till den Högstes ära,
 För honom lades slit i ädel dygd,
 Och tro och hopp war deras hjelm och skygd;
 Dess werld, fast jordiskt liknade en himmel,
 Ett glädtigt lif, dog stildt från werldens hwimmel,
 Och glädjen slöts i lekar och i dans,
 Dock under allt Gudsfruktans prägel fanns;
 Ty tomt det sällskap är der Gud ej finnes
 Och kall den wänstap der ej trohet winnes.
 Han såg sig om och se ett krigarsfält
 Der otrons Förste högsta matten ställt,
 Der Fredsgubinnan war en hatad hexa
 Och lif och kamp war fosterlandets lega;
 Der brott i alla färger öswades
 Och der förtalet war en Gatakes,
 Der hatet skarpa afgrundsblitytar slängde,
 Som lifsom spjut mot ädla hjertan trängde;
 Der dom och straff war regeln hos enhwar
 Och dystra cellen mången brottfång bar,

Ja, der en lifdømds sukar mången glædde,
 Der fången sig i smidde bojer klædde,
 Och lögn och swordom låg wid hwarje gom,
 Der mången ädling tryckt af fattigdom
 Fick olet bära, förbisedd af alla,
 Och tiggarböner fingo fruktlöst falla;
 Då deremot uppå den andra strand,
 Hwareft han såg de fröjdefullas land,
 Der fanns ej brott, ej wrånga straff och lagar,
 Guds Helgons lif, war der litt solstensdagar
 I hwarje hydda som i hwarje bröst.
 Der stordes ingen af en nödställd röst —
 Han jemför nu det ena med det andra,
 En ande hwisfar: „ditåt bör du wandra!“
 Han tydligt fann, att om man wilse går
 Och till den rätta wäg anwising får,
 Såframt man ej will ärendet försåla,
 Man wänder om med större drift tillbaka;
 Hur mycket heldre så tillbaks man går
 Om målet till ens egen fröjd består! —
 Beslut han fattar: lifwets bästa handling,
 Och innan fort han städar sin förwandling.
 Den honom dref från werldens list och swel,
 War det ej Guds försyn i ödets lek?

Ballentin Wolfenstein.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Eldste Drson Hyde	129.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	140.
Andelige Gaver	133.	Poesie	142.
Red. Bem. (Tro. Dens Nødvendighed)	137.		

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned
 og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og
 paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.